

Весно, весно без міри, без краю...

Олександр Блок

Весно, весно без міри, без краю,
Життєдайна, розкішна, свята!
Впізнаю тебе серцем, сприймаю
І вітаю бряжчанням щита!

Як належне, сприймаю невдачу,
І вклоняюсь, удаче, тобі!
В зачарованій області плачу,
Як і в сміху, — не місце ганьбі!

Суперечки сприймаю безсонні,
Ранок в темних завісах вікна,
Щоб, пробившись крізь рами віконні,
Все навколо сп'янила весна.

Все сприймаю: природи цвітіння
І прогнилі колодязі міст,
Підневільної праці томління
І людської свідомості зріст!

Зустрічаю тебе край порога –
На семи ошалілих вітрах,
З нерозгаданим іменем Бога
На німих і холодних вустах.

Та, чекаючи зустріч ворожу,
Щит дзвінкий не опустить рука...
Не відкриюсь тобі, не стривожу:
Ти для мене – лиш мрія п'янка!

Ворожнечу твою виміряю,
І кляну, і картаю себе:
Хай загибель чи муки – та знаю –
Все одно: я сприймаю тебе!

Переклад: Грязнов Олександр Андрійович